

Svojega očeta sem izgubil l. 1880., dve leti poprej mi je umrl edini, srčno ljubljeni brat Jožef, nekaj nad trideset let star. Bil je marljiv, pobožen mladencič, blagega srca in trdnega značaja. Kdor ga je poznal, ga je spoštoval in ljubil; zato me je njegova smrt jako bridko zadela. Opisal sem njegovo lepo življenje in blaženo smrt v „Danici“ l. 1879.

Leta 1892. mi je umrl sorodnik in prijatelj, ki je v mojih dijaških letih očetovsko zame skrbel, o. Lju-

dovik Bilc, kapucin reškega samostana. Rečanom je bil jako priljubljen, ker je bil dober redovnik, siromakom pravi oče, ker so pri njem zmerom dobivali svéta in pomoči. Pogreb je imel veličasten; ljudstva vseh stanov brez števila ga je spremilo k večnemu počitku. Tudi njegovo življenje sem na kratko popisal l. 1893. v „Zgodni Danici“.

V Ilirski Bistrici, 25. januarja 1899.

Janez Bilc.

Pota.

Zložil Griša.

„Kam, brat pogum,
ti zvezdam pobratim,
kam v bojni šum,
ki smrt kosi za njim?

Kam bega slepa strast
nestalni ti korak?
Glej, rož razkošno slast,
ko pride mrak!

Na ustnah makovih
navžil se boš nocoj,
od solz boš Bakhovih
pijan z menoj!“

Noči prevalil grič
je zarje val,
zažvižgal v jutru bič
in vranec zacceptal:

Kaj mar titanom nam
olimpijskih vrtov,
nesmrtnih si bom sam
nabral cvetov. —

Kjer rožam krvavé
cvetovi pisani,
in streli govoré,
iz cevi risani —

nesmrtnost vzknila bo
iz večnosti poljan,
in rože poženo
iz mojih ran!

Iz temnih dni.

Zložil Griša.

Iz temnih dni, iz težkih dni
se zvezda prikazala je,
široko v temni nedogled
mi s prstom pokazala je:

Ko noga krvavela bo
na ostrí poti svežo kri,
iz vsake kaplje poženo
ljubezni dúri in oči. —

Glej, svojo pot med zvezdami,
ki večni jih deli prepad,
glej, temno pot in jasen cilj
pod tronom svetlih mirijad.

In čim temnejši je prepad,
ki mlada noga gazi v njem —
tem lepše zvezde zažaré
nad njim očaranim očem!

